

ת"ד 6367/05/15 - מדינת ישראל נגד ציון אברגיל

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

29 מאי 2017

ת"ד 6367-05-15 מדינת ישראל נ' אברגיל

בפני כב' השופטת טל תדמור-זמיר
בעניין: מדינת ישראל

נגד
ציון אברגיל

גזר דין

1. רקע ועובדות

הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות של אי ציות לתמרור 301 (תן זכות קדימה), נהיגה בקלות ראש והתנהגות שגרמה נזק לרכוש וחבלה של ממש לגוף.

כעולה מעובדות כתב האישום ומהכרעת הדין, בתאריך 21.8.14 בשעה 17:00 לערך, נהג הנאשם רכב פרטי מסוג מזדה ברחוב הרימון באור עקיבא והתקרב לצומת עם רחוב התאנה, כשבכיוון נסיעתו מוצב תמרור "תן זכות קדימה" (להלן: "**התמרור**"). הכביש היה תקין, נקי, יבש ושדה הראיה היה פתוח לשמאל כיוון נסיעת הנאשם למרחק של 60 מטר. הנאשם נהג בקלות ראש, לא ציית לתמרור, לא נתן זכות קדימה לאופנוע שנסע באותה עת משמאל לימין כיוון נסיעתו, חסם את דרכו וכלי הרכב התנגשו (להלן: "**התאונה**"). כתוצאה מהתאונה נחבל הנאשם ורכב האופנוע נחבל חבלות של ממש שהתבטאו בשברים בלסת תחתונה, שבר בעצם השכם (סקפולה), שבר באגן, דימום בבטן וקרעים במזנטריום ובסיגמה (מעיים), שהצריכו תפירה. נוסעת נוספת באופנוע נחבלה אף היא חבלות של ממש שהתבטאו בשברים בחוליות L1,L2,L3,L4, שבר מרוסק ב- SPINAL (החלק התחתון של עמוד השדרה), קרע בכבד וקרע בכליה ימנית.

2. טיעוני הצדדים וראיות לעונש

בטרם טענו הצדדים לעונש, העידה **הגב' ר.ר. - היא הנוסעת הנוספת באופנוע**, אשר נפגעה בתאונה.גב' ר. העידה

כי היא אינה זוכרת כלל את התאונה ואף לא את מה שהתרחש עד שהתעוררה, כעבור כחודש, בבית ליונשטיין. גב' ר. סיפרה כי כתוצאה מהתאונה נשברו לה 19 עצמות בגב ועצם נוכחותה בבית המשפט זה נס רפואי. כן העידה כי בעת התאונה היא הייתה בת 40, אם לחמישה ילדים וכתוצאה מהתאונה היא אינה זוכרת מאום מהאירועים שהתרחשו בחייה טרם התאונה, וכיום היא מוכרת כנכה בשיעור 70% נכות ו- 100% נכות תפקודית ונזקקת לטיפולים ממושכים. ב"כ הנאשם לא חקר את העדה.

ב"כ המאשימה הפנה לעבירות בהן הורשע הנאשם לאחר ניהול הוכחות וטען כי מדובר באירוע חמור, אשר גרם לא רק לנזקים גופניים לנחבלים, אלא לחוויה קשה, אשר מלווה אותם עד עצם היום הזה, כפי שהעידה גב' ר.. בהתייחס לחלוף הזמן מאז קרות התאונה, טען כי אין להתחשב בכך לקולא, שכן המאשימה עשתה הכל כדי לקיים את המשפט מהר ככל שניתן. ב"כ המאשימה טען כי בהתחשב בחומרת העבירות, אשר מעמידות בסכנה חיי אדם, מתחם העונש ההולם נע בין 3-12 חודשי מאסר בפועל, פסילה בפועל שבין 40 חודשים ועד 6 שנים וכן עונשים נלווים, בהפנותו לפסיקה לתמוך הטענה.

ב"כ המאשימה הפנה לעברו התעבורתי של הנאשם (ע/1), טען כי יש ליתן את הדעת לכך שהנאשם לא נטל אחריות על מעשיו ולהחמיר בעונשו, נוכח החבלות הקשות שנגרמו לנפגעים. עתירתו של ב"כ המאשימה - מאסר בפועל שלא יפחת מ- 6 חודשים שיכול וירוצו בעבודות שירות, מאסר על תנאי, פסילה בפועל שלא תפחת מ-5 שנים, קנס בהיקף משמעותי ופיצוי גבוה לנפגעת.

ב"כ הנאשם לא התעלם מתוצאות התאונה, הביע צער בגין, אולם טען כי תוצאות התאונה אינן חזות הכל ובמקרה דנן אין מדובר באדם שיושב על כסא גלגלים. ב"כ הנאשם טען כי הנאשם אינו נהג מסוכן וכי הגם שהוא בחר לנהל את משפטו, מסמכים רבים הוגשו בהסכמה ולכן אין לזקוף לחובתו את ניהול ההליך. עוד טען כי יש לייחס אשם תורם לרוכב האופנוע ואף אם נקבע כי אין בכך כדי להשליך על קביעת האחריות, יש בכך כדי להשליך על הענישה. ב"כ הנאשם הזכיר כי גם הנאשם עצמו ובנו שישב ברכב, נחבלו בתאונה (הוגשה תעודה רפואית של בנו של הנאשם - ענ/1), עמד על נסיבותיו האישיות של הנאשם, על שירותו הממושך בצבא, על תרומתו לחברה (הוגשו תעודות הוקרה, תעודות הצטיינות, מכתבי הערכה ופרסים למיניהם), הדגיש כי זו מעורבותו היחידה של הנאשם בהליכים משפטיים וביקש להסתפק בפסילת המינימום בניכוי הפסילה המנהלית אותה ריצה הנאשם.

הנאשם אמר כי לבו עם הנפגעים בתאונה והזכיר כי גם בנו נפגע בתאונה ומטופל עד היום. כן ציין כי מאז שנת 1978 הוא משרת בצבא, אין לחובתו עבר פלילי וביקש, לאור נתוניו, לגזור עליו את המינימום. בסיום טיעונו אמר הנאשם כי הוא לוקח אחריות על התאונה.

3. מתחם העונש ההולם האירוע מושא כתב האישום.

כבכל תיק פלילי, אף בתיק דנן, על בית המשפט לגזור את דינו של הנאשם בשים לב לתיקון 113 לחוק העונשין, לפיו העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו (סעיף 40ב לחוק העונשין התשל"ז 1977, להלן: "**החוק**"). עקרון זה פורש בפסיקת בית

המשפט העליון כעקרון הגמול (ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל (5.8.13)).

דומה כי אין צורך להכביר מילים בדבר חומרתן של עבירות התעבורה בכלל ובפרט אלה אשר גורמות לתאונות דרכים, כתוצאה מחוסר תשומת לב של הנהג. עבירות של אי מתן זכות קדימה, נהיגה בקלות ראש והתנהגות שגרמה נזק לרכוש וחבלה של ממש לגוף, פוגעות בערכים המוגנים של שמירה על שלומם וביטחונם של הציבור בכלל ועל חיי ציבור המשתמשים בדרך בפרט ויפים לעניין זה דבריו של כבוד הש' חשין ז"ל בע"פ 11786/04 אבו טריף נ' מדינת ישראל (5.9.05) (הדברים נאמרו לעניין גרם מוות ברשלנות, ברם יפים הם אף לענייננו):

"לא יעבור יום שלא נשמע בו על תאונות דרכים קשה שאירעה בכבישי הארץ, לעיתים קרובות - קרובות-יתר-על-המידה - תאונה מקפחת חיים לעיתים תאונה החותכת בגופם של אנשים והופכת אותם נכים כואבים ואומללים לכל חייהם. ולעיתים קרובות - קרובות-יתר-על-המידה - "הגורם האנושי" הוא הסיבה המיידית לתאונה: קלות-דעת, פזיזות, אדישות, נמהרות של אוחזי-ההגה. תאונות הדרכים היו כמגפה הפושטת בקהילה ומותירה אחריה חללים כחידק-מוות שאין יכולת לעמוד בפניו...".

בתי המשפט, ובראשם בית המשפט העליון, קבעו לא אחת כי לאור ריבוי תאונות הדרכים, בהן נפגעים חפים מפשע עקב רשלנותם של נהגים פזיזים וחסרי זהירות, על הערכאות הדיוניות להירתם למלחמת חורמה בנהגים עבריינים, המסכנים מדעת ושלא מדעת את הציבור ולהביאם לשלם מחיר גבוה על הפרת נורמות וכללי ההתנהגות הנאותים בכביש. כך למשל נקבע ברע"פ 2564/12 קרני נ' מדינת ישראל (24.6.12) (להלן: "פס"ד קרני"):

"לענישה הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהם נגרמות חבלות ופציעות, ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן".

עיון בפסיקה מלמד כי מנעד הענישה במקרים של תאונות דרכים בה נגרמו חבלות של ממש רחב ונקבע בהתאם לנסיבות ביצוע העבירה ובפרט לרמת רשלנותו של נהג הרכב הפוגע, לצד חומרת הפגיעה שנגרמה למעורבים. עוד עולה כי על דרך הכלל מדיניות הענישה נעה סביב מספר חודשי פסילה בפועל לצד פסילה על תנאי וקנס ואין זה נוהג של בית המשפט לגזור בעבירות אלה מאסר - לא בפועל ואף לא על תנאי - אלא במקרים חריגים, בהם דובר בחבלות ברף גבוה מאד, וכשהנחבלים נותרו פגועים קשה לאורך זמן, שלא לומר לצמיתות (ראה למשל רע"פ 3764/05 ורד בן זוויה נ' מ"י (21.4.05) ורע"פ 7257/12 גדעון סנדרוביץ' נ' מ"י (18.10.12), אליהם הפנה ב"כ המאשימה, וכן עפ"ת 1471-01-08 אראיה נ' מ"י (5.6.08) ועפ"ת 49512-07-13 תומר ניסים שמיר נ' מדינת ישראל (2.2.14)). יתרה מזאת, גם באותם פסקי דין מועטים, עונשי המאסר הוטלו לרוב בדרך של עבודות שירות ואין לומר כי הם מייצגים רף ענישה מקובל על מי שגרם "חבלה של ממש" שתוצאותיה אשפוז למשך ימים או שבועות.

בפס"ד קרני הנ"ל, אליו הפנה ב"כ המאשימה, דובר בנאשם אשר נהג באוטובוס, חצה צומת באור אדום וגרם חבלות של ממש לנהגת המעורבת ולבתה בת ה-4 שנסעה עמה ברכב. השתיים אושפזו למשך שבועות ארוכים בבית חולים. הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון ובית המשפט לתעבורה גזר עליו 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, 6 חודשי מאסר

על תנאי, פסילת רישיון נהיגה למשך 24 חודשים ופסילה על תנאי. שני הצדדים ערערו על גזר הדין - המאשימה על קולת העונש והנאשם על חומרתו. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור הנאשם, קיבל את ערעור המדינה והורה כי הנאשם ירצה את 6 חודשי המאסר מאחורי סורג וברית, וכי פסילת הרישיון תוארך ל-40 חודשים. יתר רכיבי העונש הושארו על כנם. הנאשם הגיש בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון וזו התקבלה באופן חלקי, כך שתקופת המאסר בפועל קוצרה ל-3 חודשים, תוך שהוזכר כי היה אך כפסע בין גרימת החבלות לגרם מוות.

ברע"פ 8588/16 **רז משה נ' מדינת ישראל** (8.11.16), אליו הפנה ב"כ המאשימה, דובר בנאשם אשר נהג במהירות של 89 קמ"ש מקום בו המהירות המותרת היתה 50 קמ"ש וגרם לתאונה בה נחבלה רוכבת קטנוע חבלות של ממש בגופה, בפניה ובראשה, היא נאלצה לעבור ניתוח ובהמשך נזקקה למעקב אורטופדי. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות. בית המשפט לתעבורה קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 3-9 חודשי מאסר "יותר מכך", ובין 3 חודשים ועד שנתיים ואף יותר" של פסילה בפועל. על הנאשם נגזרו 6 חודשי מאסר בעבודות שירות; פסילה בפועל למשך 36 חודשים ועונשים נלווים. ערעורו של הנאשם לבית המשפט המחוזי נדחה וכך גם בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון, תוך שנקבע כי העונש ראוי ומאוזן.

אלא שאל מול אותם פסקי דין מצויים עשרות גזרי דין מהשנים האחרונות בהם בית המשפט ביטא את חומרת העבירה בתקופת פסילת רישיון הנהיגה ולא בהשתתפות עונש של מאסר בפועל, כפי שיובא להלן:

בת"ד (מרכז) 922-01-11 הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בגרימת תאונת דרכים אשר גרמה חבלה של ממש לנהג האופנוע המעורב (שברים ברגל וניתוח). בית המשפט גזר על הנאשם 11 חודשי פסילה בפועל, 4 חודשי פסילה על תנאי ל-3 שנים וקנס בסך 1800 ₪.

בת"ד (חיפה) 252-08-10 הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בגרימת תאונה שגרמה לנהג הקטנוע המעורב חבלות של ממש (שברים ב-4 צלעות, קונטוזיה ריאתית ושבר באגן). נקבע כי מדובר בתאונה מבצעית עת הנאשם, שוטר מצטיין, היה בדרכו עם ניידת לאירוע פלילי. בית המשפט עמד על המשקל שיש לתת לנסיבות אישיות של הנאשם (אב ל-7 ילדים, עברו התעבורתי תקין) גם בתאונות שתוצאתן חבלה קשה מאד וגזר על הנאשם 6 חודשי פסילה בפועל, 3 חודשי פסילה על תנאי ל-3 שנים, התחייבות בסך 7500 ש"ח שלא לעבור העבירות ל-3 שנים וקנס בגובה 1500 ₪.

בת"ד 252-05-10 הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בגרימת תאונה אשר גרמה להולך רגל בן 12 שנים חבלת ראש קשה ונכות בשיעור של 35%. בית המשפט לתעבורה גזר על הנאשם 10 חודשי פסילה, לאחר ניכוי חודשיים פסילה מנהלית, לצד מאסר מותנה וקנס.

בעפ"ת (מחוזי י-ם) 21792-04-11 הורשע הנאשם בתאונת דרכים אשר גרמה להולכת רגל חבלות של ממש - מספר שברים בפלג גופה השמאלי אשר הצריכו אשפוז לצורכי ריפוי וטיפול בבית החולים למשך כחודש וחצי. בית המשפט לתעבורה גזר על הנאשם פסילה לתקופה של 8 חודשים, פסילה על תנאי וקנס בסך 2,000 ₪ ובית המשפט המחוזי דחה הערעור על חומרת העונש.

בעפ"ת (מחוזי י-ם) 34241-04-11 דובר בנאשם אשר פגע בעגלת תינוק בעת מעבר במעבר חציה. כתוצאה מכך, נפלה התינוקת על הכביש ונחבלה בראשה. בית המשפט לתעבורה הטיל 3 חודשי פסילה, 200 שעות של"צ, קנס בסך 1,500 ₪ ופסילה על תנאי ובית המשפט המחוזי קיבל את הערעור על קולת העונש והעמיד את עונש הפסילה על 9 חודשים.

עוד רואה לציין את ת"ד 816-10-13 מ"י נ' ממקה, אשר נדון על ידי. שם דובר בנאשמת, אשר לא נתנה להולכת רגל לחצות מעבר חציה בבטחה, פגעה בה וגרמה לה חבלות של ממש שהתבטאו בשברים מרובים הן בגפיים העליונות והן באגן, כמו גם בפגיעה במיתרי הקול. הנאשמת הורשעה לאחר שמיעת ראיות ונגזרו עליה 8 חודשי פסילה על תנאי, לצד עונשים נלווים. הן הנאשמת והן המדינה ערערו על גזר הדין, זו על חומרתו וזו על קולתו, אולם בסופו של יום השתיים קיבלו את המלצת בית המשפט המחוזי וביקשו לחזור בהם מהערעור, בכפוף להוספת רכיב של מאסר מותנה לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים, לבל תעבור הנאשמת עבירה לפי תקנה 67 לתקנות התעבורה, ביחד עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

בעניינו, הנאשם לא ציית לתמרור המוצב בכיוון נסיעתו, נכנס לצומת לא פנויה, ובתגובה האופנוע ניסה לבלום, התנדנד, נפל, החליק וכלי הרכב התנגשו.

בהכרעת הדין נקבע כי בהעדר הגבלה של שדה הראיה, היה על הנאשם לבדוק הימצאותם של כלי רכב נוספים טרם כניסתו לצומת, זאת בפרט כאשר האופנוע החליק בתחום שדה הראיה של הנאשם, כך שעל הנאשם היה לראותו מחליק ולעצור את רכבו. היה עושה כן, התאונה היתה נמנעת.

באשר לחבלות שנגרמו כתוצאה מהתאונה - הנאשם עצמו נחבל, ברם לא הוגש בעניינו תיעוד רפואי. כן נטען כי בנו של הנאשם נחבל, ברם עיון במסמכים הרפואיים שהוגשו בהקשר זה (ענ/1) אינו מלמד על פגיעות כתוצאה מהתאונה, אלא אך על התגברות חרדות ואי שקט, אשר בא על פתרונו תוך שינוי של מינון תרופתי.

מנגד, רוכב האופנוע ואמו שרכבה עימו נפגעו חבלות של ממש שהתבטאו בשברים בלסת תחתונה, שבר בעצם השכם (סקפולה), שבר באגן, דימום בבטן וקרעים במזנטריום ובסיגמה (מעיים), שהצריכו תפירה (לרוכב האופנוע) ובשברים בחוליות L1,L2,L3,L4, שבר מרוסק ב- SPINAL (החלק התחתון של עמוד השדרה), קרע בכבד וקרע בכליה ימנית (לאם - הגב' ר.). בבית המשפט העידה הגב' ר. אף על מצבה כיום, לרבות על איבוד הזכרון כתוצאה מהתאונה ועל אחוזי הנכות הגבוהים שנקבעו לה. כן ציינה כי היא נזקקת לטיפולים עד עצם היום הזה.

בהתחשב בכל שפורט לעיל, אני בדעה כי מתחם העונש ההולם נסיבותיו של האירוע דנן כולל מאסר על תנאי, פסילה בפועל שנעה בין 8-18 חודשים, כמו גם פסילה על תנאי ועונש כספי.

אשר לעתירת המאשימה להטיל על הנאשם מאסר בפועל, אינני סבורה כי מקרה זה בא בקהלם של אותם מקרים ייחודיים בהם יש מקום להטיל על הנהג עונש של מאסר בפועל. רכיב זה שמור למצבים קיצוניים, בהם בית המשפט מתרשם כי מדובר בדרגת רשלנות גבוהה מאוד ובתוצאות תאונה שאך כפסע ביניהן לבין קיפוד חיי אדם. רק מקום שכך

הוא הדבר, רשאי בית המשפט לגזור עונש מאסר בפועל, וללמוד בהיקש מהעונש המוטל במקרים של גרימת מוות ברשלנות עקב תאונת דרכים (ראו לעניין זה רע"פ **ורד בן זויה הנ"ל**). כן סבורה אני כי אף המתחם לו טען ב"כ המאשימה באשר לרכיב הפסילה בפועל, אינו תואם את נסיבות ביצוע העבירה.

4. השיקולים לקביעת עונשו של הנאשם

הנאשם כאמור הורשע לאחר שמיעת ראיות וברי כי זו זכותו, ברם משכך, אין הוא יכול לצפות להקלות הניתנות לנאשמים אשר מודים במיוחס להם וחוסכים זמן שיפוטי יקר.

עברו התעבורתי של הנאשם כולל הרשעה בודדת בעבירה של חניה לצד אבני שפה אדום לבן (תמרור 818) וזאת חרף ותק נהיגה של כ- 35 שנה. ברי כי זהו עבר מקל ביותר.

לא אתעלם גם מנסיבותיו האישיות של הנאשם, עברו הצבאי המרשים וההערכה הרבה לה זכה, כפי שניתן ללמוד מהמסמכים שהוגשו בעניינו, כמו גם ממצבו הרפואי של בנו (כמפורט במסמך ענ/1), אלא שאל מול סבלו עומד לא רק סבלם של הנפגעים בתאונה, אלא אף האינטרס הציבורי המחייב הטלת ענישה מרתיעה, כחלק מהמלחמה בתאונות הדרכים.

באשר לטענת ב"כ הנאשם בדבר אשמו התורם של רוכב האופנוע, בהכרעת הדין נקבע: **"בעדותו של הנאשם, כמו גם בסיכומיו, הוא חזר על הטענה לפיה מהירות האופנוע אינה ידועה לבית המשפט ולכן ייתכן כי הוא הגיע לצומת במהירות כה גבוהה, שהנאשם לא יכול היה להבחין בו. גם בת/8 מצוין כי הנאשם מסר לבוחן שהוא לא ראה את האופנוע אלא ממש לפני הפגיעה. אלא שטענה זו אינה מתיישבת עם עדותו של העד הניטרלי, לפיה הוא קודם הבחין באופנוע ורק אז הבחין ברכבו של הנאשם. במילים אחרות, מעדותו של העד הניטרלי עולה כי כאשר הנאשם הגיע לקו הצומת, האופנוע כבר היה בסמוך לצומת ולכן היה עליו להבחין בו.**

זאת ועוד, עדותו של העד הניטרלי מתיישבת עם קביעת הבוחן לפיה שדה הראיה של הנאשם לכיוון הגעת האופנוע היה בין 20 מטרים מקו התמרור לבין 60 מטרים מקו העצירה ולכן יכול היה להבחין באופנוע, לתת לו זכות קדימה וכך למנוע את התאונה. מת/1 עולה כי אפילו החליק האופנוע, לו היה הנאשם עוצר בקו העצירה ומציית לתמרור, אזי התאונה היתה נמנעת, שכן כלי הרכב כלל לא היו נפגשים".

כי כך, אין ליתן לטענה משקל, אף לא במסגרת השיקולים הנוגעים לעונש.

5. סוף דבר

בהתחשב בכל שפורט עד כה, הריני גוזרת על הנאשם את העונשים כדלקמן:

1. מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירה שגרמה

לתאונת דרכים, בה נגרמה חבלה של ממש.

2. אני פוסלת את הנאשם מלקבל או להחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 10 חודשים בפועל, בניכוי 35 הימים בהם היה בפסילה מנהלית.

מניין ימי הפסילה יחל לא יאוחר מיום 16.7.17, עם הפקדת רשיון הנהיגה של הנאשם במזכירות בית המשפט.

3. אני פוסלת את הנאשם מלקבל או להחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירה שגרמה לתאונת דרכים, בה נגרמה חבלה של ממש.

4. קנס בסך 3,000 ₪. הקנס ישולם ב- 6 תשלומים חודשיים ורצופים החל מיום 2.7.17.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, ד' סיוון תשע"ז, 29 מאי 2017, בנוכחות הצדדים.